

דברי חיזוק והתעוררות שנאמרו בעת רעד"ר פרשת אמור תשפ"א

נכתב מפּי השמועה

בעניין האסון הנורא שאירע רח"ל בל"ג בעומר בוודאי מן הצורך לדבר מכך, ובאמת לגודל האסון אין לנו אפי' את ישוב הדעת כראוי.

הנה בעצם הדברים מצינו כמה פעמים שבעת שהיה שמחה והילולא למעלה, בזמנים של גילוי אורות גדולים, שהיה שם איזה פגע רח"ל, וכמו שהיה באידרא רבה (זוה"ק ח"ג קמ"ד). שבשעת מעשה נסתלקו שם שלשה חברים מהחבריא קדישא של רשב"י, ואיתא שם בזה"ק שרשב"י אמר שאין להתאבל עליהם מכיוון שזה הוא חלקו של הקב"ה בהאי הילולא, שכשיש הילולא למעלה נוטל גם הקב"ה את חלקו, והוא ענין העלאת מ"ן ומסי"נ של נשמות ישראל, שזה הוא חלקו של הקב"ה בהאי הילולא, והוא ע"ד מיתת נדב ואביהוא שמתו ביום הקמת המשכן, שהיה יום שמחה גדולה למעלה, ונטל הקב"ה בו את חלקו, וזהו הסתלקות נשמות הצדיקים, וע"ז נאמר 'בקרובי אקדש', שהוא ענין העלאת מ"ן כנ"ל, ולכן ציווה להם משה לאהרן ולבניו "ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרומו וגו'", שאין להם להתאבל על מיתת נדב ואביהוא, מכיוון שזה הוא חלק מההילולא, שנוטל בו הקב"ה את חלקו בהסתלקות נשמות הצדיקים.

וכמו כן לעניינינו בזה האסון הנורא רח"ל, בוודאי יש לומר שכיוון שאירע ביום גדול כזה, ל"ג בעומר, שהוא יום של שמחה גדולה והילולת רשב"י, הנה בוודאי יום כזה אין בו אלא טוב, ואינו מביא אלא דברים טובים, ובוודאי יש בכך תיקונים נפלאים הנעשים ביום הילולא זה, ענין העלאת מ"ן ועניין חלקו של הקב"ה בהאי הילולא, ואכן תקוותינו הוא שנזכה לראות בעינינו את תכלית הטוב שתצא ממעשה נורא זו, אך בוודאי שכל זה אינו אלא לתכלית טוב.

אמנם מאידך גיסא הלא נאמר שם ג"כ "ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'", כי הגם שלגבי הכהנים, שהם אנשי מעלה, המבינים את התכלית הטוב שבכל זה, ושכל הנעשה אינו אלא טוב, כתיב "ראשיכם אל תפרעו" וכאמור, אך מ"מ הרי יכול היה הדבר להיות יותר טוב, והיה אפשר שכל התיקונים האלו יהיו נעשים באופן של טוב הנגלה בלי שום תערובת מידת הדין כלל, ואם כן שפיר על בית ישראל לבכות את השריפה אשר שרף ה'.

ובוודאי שכל זה אינו אלא לעורר אותנו לחשבון הנפש ולתיקון המעשים, והנה מי ששאלתו בפיו 'על מה עשה ה' ככה' ו'מה חרי האף הגדול הזה', ומה ה' רוצה מאתנו, הנה פשוט הוא שמי ששואל כן אין זה אלא שואל שלא מדעת, שהרי בדור שפל כזה שאנו נמצאים בו, ויש כל כך דברים הצריכים תיקון, ומאד אנו רחוקים מעבודת ה' כנכון, בוודאי לא מחכמה נשאלת שאלה כזאת 'על מה עשה ה' ככה', הלא יש דברים רבים שהקב"ה רוצה מאתנו.

אלא שמ"מ אין נראה שמאורע נורא זה אכן יגרום מהפכה גדולה בכלל ישראל, ושאכן ישתנו כל בית ישראל באופן הנרצה של תיקון השלם. ועל שינוי גדול כזה, כבר יש לו להקב"ה את הדרכים שלו כדי להביא את כלל ישראל אל תכלית תיקונם, ומקווים אנו שיהיה ע"י גילוי אורו של מלך המשיח בעצמו, אבל עכ"פ זה וודאי שבעת כזאת על כל אחד ואחד לעשות חשבון הנפש לעצמו ולפשפש במעשיו לראות מה ה' אלקיך דורש מאתו.

ובנוגע לצורך לדרוש אל הציבור ענין כללי הצריך תיקון, הנה בזמן שהיה בישראל רוה"ק, יכולים היינו ע"י גילוי רוה"ק לידע בבירור סיבת הדבר למה אירע לנו דבר זה ומה ה' אלקינו שואל מעמנו בעת הזאת, אמנם בימינו אנו שאין לנו רוה"ק, שוב א"א לנו לידע בבירור סיבת הדבר, אמנם אענה אנכי את חלקי מה שנראה לענ"ד בזה מה שאנו צריכים להתעורר עליו.

הנה מצינו בגמ' (סוכה מה:) שאמר רשב"י ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן וכו' אם שנים הן אני ובני הן, וכן מצינו הרבה פעמים בזה"ק שרשב"י מתרעם על הני עמי הארצים והאנשים שאינם מסתכלים בהאורות גדולים ששתל הקב"ה בתורתו ובעולמו וכגון בזה"ק (ח"א קסג.) "תא חזי וי לאינון חייזי עלמא דלא ידעין ולא משגיחין במלי דאורייתא, וכד אינון משגיחין צה, צגין דלית לון סכלתנו, מלין דאורייתא דמיין צעיניהו כאלו כלהו מלי ריקנא ולית צהו תועלתא, וכלא צגין דאינון ריקנין מדעתא וסכלתנו, דהא כל מלי דאורייתא כלהו מלין עילאין ויקירין, וכל מלה ומלה כתיב צה יקרה היא מפנינים וכל חפניך לא ישוו צה, וכל אינון טפשין אטימין דלצא כד חמאן מלי דאורייתא לא די לון דלא ידעי אלא דאינון אמרי דאיניהו מלין פגימין מלי דלית צהו תועלתא, וי לון כד יתצע לון קודשא צריך הוא עלצונא דאורייתא ויתענשין עונשא דמרדי צמאריהון". ולא היה יכול רשב"י לסבול כלל את האנשים המסתובבים בעולם ומעלימים את עינם ואינם משגיחים ומסתכלים על האורות הנפלאים והמדריגות הנשגבות שהנחיל לנו הקב"ה - ומרוב אהבת ישראל שהיה לו, לא היה סובל את חלק הרע שבהם, ורשב"י היה לו 'קאך' ו'פייער' לכל הני השגות ומדריגות נשגבות, ודרש זאת מכל בני העולם לרומם את השגותיהם ולהיות מבני עלייה, - ואין הכוונה דווקא בלימוד הקבלה ופנימית התורה, אלא כוונתנו הוא על עצם העניין שצריך להיות איש פנימי, איש נעלה ומרומם.

וממילא, מכיוון שזה היה כל עצמותו של רשב"י, הנה בכל שנה כשמגיע יום הילולא דיליה, ל"ג בעומר, מתעוררת תביעה זאת בשמים, ויש להקב"ה תקוה ובקשה בכל שנה שאחרי ל"ג בעומר יהיו נעשים עוד בני עלייה. ובוודאי שבשמים חשוב מאד השמחה הגדולה ששמחים כלל"י באופן נפלא באורו הגדול של רשב"י, אורם של צדיקים, אבל יחד עם זאת מתעוררת ג"כ טענה בשמים, שאם אכן שמחים מאד באור נפלא זה, מדוע לא ישתדלו ג"כ לקשר את עצמם לפנימיות של אור זה, ולעבוד להיות אנשי מעלה, בני

עלייה, על דרך של רשב"י. ולדוגמא, כשרואים בזה"ק (ח"ג רצב.) דברי רשב"י לפני הסתלקותו, "אמר ר' שמעון מסתכל הוינא כל יומא צהאי קרא דכתיב צה' תהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו והאידנא אחקיים קרא כלל, צה' תהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ציה אחידא ציה להטא ציה אמתצקת ואשתדלת ונאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא". הנה בוודאי יכולים לשמוח מאד עם אור נשגב וקדושה נפלאה זו, ובוודאי חשוב הוא מאד בשמים, אבל מאידך גיסא הרי זה ג"כ 'מחייב' גדול, והוא תביעה נוראה, שכשרואים דברים כאלו הרי זה מחייב עבודה גדולה, שיהיה שייכות עם אורות גדולים אלו, ולהיות מהני בני עלייה שהן מועטים.

וכלליות ענין 'בן עלייה' הוא, שהוא חי 'א' טפח העכער פון די וועלט', שהוא נמצא בעולם כזה, שכל ענייני עוה"ז וכל מה שתופס מקום בעוה"ז, כגון כבוד ותאוות וכד', אינם תופסים שם מקום כלל, והוא עובד את ה' כנכון עד שזוכה למדריגות גדולות, ונעשה בעצמו בעל מדריגה. והגם שבזמן הזה קשה מאד לזכות למדריגות, מ"מ העניין הוא, שהאדם מצד עבודתו עובד את בוראו עד ראוי להיות בעל מדריגה, וכל הטעם שלא זכה לאלו המדריגות הוא, רק מפני שאין הדור ראוי לכך, וזהו מצב הדור, וכדרך שמצינו בכ"מ שהיה ראוי שתשרה עליו שכינה אלא שהדור לא היה ראוי לכך, אבל מ"מ הוא מצד עבודתו היה ראוי לזכות למדריגות נשגבות, ובשמים יש השתוקקות גדולה שיהיו בני עלייה כאלו ועל זה מעוררים אותנו עכשיו מלמעלה שאכן נשתדל לעבוד את ה' באופן נעלה, להיות בני עלייה, על דרך רשב"י.

יעזור השי"ת שמאחר שמידת הדין כבר נטלה את חלקה, יהיה מעתה אך טוב לישראל בגילוי, חסדים גדולים, חסדים מרובים, ישמעו ענווים וישמחו, ישמח לב מבקשי ה', ונזכה לגאולה שלימה ברחמים בב"א.